

grafiti

Олексій КОНОНЕНКО

графіті

GF FOLIO

МЕСНИК

Олексій Кононенко

Месник

предоставлено правообладателем

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=8653517

*Олексій КОНОНЕНКО «МЕСНИК». Серія «Графіті». Літературно-художнє видання: Фоліо; Харків; 2013
ISBN 978-966-03-6540-7*

Анотація

Олексій Кононенко (нар. 1957 р.) – автор більше двох десятків книг та понад ста пісень, лауреат Всеукраїнської премії ім. Івана Огієнка (2003), заслужений діяч мистецтв України (2004), член Національної спілки письменників України. У видавництві «Фоліо» вийшли друком його книжки: «Щоденник чоловіка на межі сторіч», «Абетка», «Десять кошенят», «Азбука дороги», «Біла юрта. Міфологія та епос Туркменістану», «Енциклопедія славянської культури, письменности и мифологии».

Модест Окунь, простий сільський хлопець, пішов працювати охоронцем до свого колишнього шкільного товариша і перебрався до міста. Там він зустрів своє кохання, зазнав зради найкращого друга, зрозумів, що людина – лише іграшка в руках можновладців, якої у будь-яку мить можуть позбутися, і врешті-решт, перетворився на безжального месника, котрий жорстоко помстився своїм кривдникам.

Содержание

Месник	4
Конец ознакомительного фрагмента.	49

Олексій Кононенко

Месник

Месник

Збіг імен, фактів, подій з якимись дійсними або схожими є чистий випадок, і не більше того.

*Вовк назустріч – на добро.
Народна прикмета*

Модесту Марсовичу Окуню непогано жилося завжди. Але увесь час десь під ложечкою ворухилося щось паскудне. Ворухнеться й у голову віддає: не так живеш! Почалося це ще у глибокому дитинстві. Батько Модеста повністю відповідав своєму імені, він дійсно нагадував грізного бога війни. Високий, широкоплечий, похнюплений. До того ж, сутулився й опускав півколом круті плечі. Волосся їжаком і триденна щетина доповнювали картину. Марс інколи коротко розказував охочим, що їхній рід – козацький, що всі чоловіки були вояками, а він захотів, аби син став освіченою мирною людиною, і тому назвав сина високопоетичним іменем Модест. Ще жалівся, що якийсь чиновник, переписуючи документи,

викинув у прізвищі передню букву «Г», бо було ж – Гокунь. Так на Запорозжжі називали козаків, які сиділи спереду на човнах-чайках і своїми гучними голосами попереджали про наближення до Дніпрових порогів та й про інші небезпеки.

Односельці не могли звикнути до незвичного імені і називали Модеста Модя, а пізніше, коли виріс, – Дмитро Марсович. Їм вселяла повагу його монументальна фігура і кам'яна фізія. А ще те, що менший Окунь був людиною слова і діла, чітко відповідав «ні» або «так». Його не треба було перепитувати, якщо вже сказав «так» – зробить вчасно, а чого не вмів – за те не брався, як би його не умовляли.

До смерті батька був Модя підсобним на бойні. Грошей за роботу не платили, а натурою, тобто продуктами, – завжди. У хаті було все. Вже і сильнішим від батька був синок, та що там – однорічного бичка кулаком завалив. Але батько не випускав його в «основний склад», робив усе сам. Син батькові ніколи не заперечував, якось лише, коли сильна гроза розчепірила блискавицями темряву, спробував було:

– Батьку, може, не підемо додому... Заночуємо...

Батько блиснув очима – що та блискавиця:

– Скільки живу – ночував удома!

А вже біля самої хати вцілила блискавка в стовп, зигзагом сіпнулася по дротах, обірвався дріт і впав Марсові на плече. Назавжди врїзалось в пам'ять: батько з піднятими до неба руками і жахливий гуркіт грому. Як упав батько, як висмикнув його, відчувши електричний розряд, що йде крізь тіло

в землю, як ніс додому, – майже не пам'ятав, похорон – теж мов у тумані. Після став мовчазним та похмурим, виконував звичну роботу як робот.

* * *

Якось на Великдень приїхав до рідні однокласник Окуня Сашко Жабов. Приїхав на джипі, чим розбурхав усе село.

Разом із Сашком Модест колись «гриз науку» в районно-му центрі. У селі лише початкова школа була. Влітку їздили на велосипедах, а взимку надівали кирзові чоботи – для форсу Години дві пробиралися крізь величезні замети, шлях чималий – майже десять кілометрів. Виходили темним ранком за село, запалювали смолоскипа і вервечкою дибали здобувати науку. Приходили на третій урок, розвішували онучі на батареях, під батареї ставили мокрі кирзаки і, перевзувшись у кеди, ввалювалися в клас. Учителі вважали це майже подвигом, захоплювалися і завищували оцінки, лише фізик називав їх «долбоносівими» і ліпив у щоденники одиниці.

Ніхто із села не жив у шкільному гуртожитку, як більшість хлопців з інших навколишніх сіл. Село взагалі було хоч і маленьким, але норавливим. Нижче гідності було жителям села кому-небудь вклонятися. Тому-то і не знаходили спільної мови місцеві голови і з районним начальством, і з обласним, тому-то і змінювалися голови часто. Змінювалися часто – та все по колу. Пробували було прислати чужака.

Ненадовго: не витримає – сам утік. А дівтора дивилася на дорослих, особливо хлопці.

Таким гонористим було село, в якому жив Модест Окунь.

Олександр Жабов у шкільні роки був першим другом. Сам не з боязких, з Модею він був реальною силою в райцентрі. З ними рахувалися. У старших класах, було діло, дорослі мужики з райцентру на танцях у клубі компанією напали – двоє в лікарню потрапили. Окунь місяць потім пояснювальні в райвідділі капітану Молотову писав. Слава богу, обійшлося. Кликали Модеста на секцію боротьби. Прийшов, подивився, зо два рази опинився на килимі, більше не допустив – не підпустив. Кращий борець, важковаговик, був відправлений коротким ударом у глибокий нокдаун, а за кілька секунд туди ж – тренер. Попросили більше не приходити.

Особливо гарною була пара Окунь – Жабов на футбольному полі. Сашко завжди грав попереду, а дружок його, як дуб, стояв у центрі оборони. Пройти Модю було майже неможливо, а паси він видавав, як на блюдечку. Футбольна команда села привозила головам кубок за кубком.

Не сварилися хлопці – ділити було нічого, завжди знаходили спільну мову. У десятому класі частіше пропускали уроки – сачкували. Виходили ранком, але не в школу, за селом звертали в ліс. По дорозі відомим способом – «на шнурок» – ловили курку і доходили майже до Холодного Яру, за яким починалося Гниле Болото. У визначеному місці закопували здобич у глину, розводили вогонь і запікали. Нічого

смачнішого Модя у житті не їв.

У Яр не ходили, місце вважалося недобрим. Говорили старі, що в Холодному Яру багато людей полягло з давніх часів. А дід Башкир, у якого рот не закривався, якось сказав, що всякий, хто пройде Холодний Яр у ніч повного місяця наскрізь до Гнилого Болота, знайде скарб, але потім ко-го-небудь зрадить. Ще дід розповідав, що в Яру багато скарбів у різні часи заховано, але стережуть ті скарби вовкособаки та перевертні. Перевертнів ніхто ніколи не бачив, а вовче виття, особливо пізньої осені і взимку, іноді в селі було чути. Та й сліди великих лап взимку перетинали шлях, яким пацани пробивалися до школи.

Багато чого оповідав дід Башкир. Особливо коли кликали його пограти в «козла». У «козла» в селі мужики і пацани могли грати годинами. Спочатку Модестові снилися карти, королі його оточували, дами усміхалися крізь павині віяла, шістки відкривалися і закривалися. Потім звук, навчився, грав не гірше за інших, сідав завжди в парі із Сашком або з дідом Башкиром. Дід мухлював у кожній грі, а коли його ловили клявся, що випадково, і божився, що востаннє. Діда ніколи не проганяли, тому що кращого оповідача в селі не було.

Іноді, коли дід особливо входив у раж, гра сама собою зупинялася й усі з відкритими ротами слухали байки старого Башкира. Його оповідки невідомо яким чином проникали у великий світ – у район, в обласний центр, у столицю. Відтіля

поверталися в село на сторінках газет і журналів. Дід сердився, страшенно лаявся, бризкав слиною, але потім відходив і пишався – ходив із газетою або з журналом і хвалився кожному зустрічному. Одного разу Башкир навіть гроші одержав із районної газети, хоч дорого дідові той гонорар обійшовся!

Дід випивав рідко, та ніколи не відмовляв Марсові, батькові Модеста. Марс за чаркою розповідав Башкиру про своє життя. Брехати не вмів, говорив усе як є. Тому дід знав деякі пікантні подробиці життя-буття Марса. Язик у Башкира розв'язувався миттєво, таємниці берегти він не вмів.

Якось у село приїхав кореспондент районної газети. Не знайшовши нікого у правлінні колгоспу, журналіст побрів на польовий стан. Біля ставочка під вербою продовжував життя дід Башкир. Він за звичкою зачепив незнайомця. Треба сказати, що кореспондент був з породи журналюг, він умить відчув здобич і з задоволенням підсів під верби. Перекурили, розговорилися. У журналіста при собі була пляшечка з коньячком – «супутник пропагандиста». Діду Башкиру коньяк, як то кажуть, пішов, язик розв'язався, він детально розповів про всі місцеві справи, а потім про все підряд. Коли пляшка спорожніла, на хмільного Башкира опускався вечір. Кореспондент пам'ять свою ще не пропив, і через день у районці вийшла стаття власкора про колгоспні справи. Хто хоч коли-небудь чув діда Башкира, міг упевнено сказати, що ним написано.

А далі... Власкор відкрив у газеті рубрику: «Не вигадане – почуте». Воно б і нічого. Але в одному з номерів Марс, а він читав районку від «А» до «Я», прочитав наступну історію:

«Таких зимових днів природа дарує не так багато. Сонячна морозна погода після снігопаду кликала мисливців у степ. Далеко за селом вони вишикувалися шеренгою і, не поспішаючи, рухалися від лісосмуги до лісосмуги. Марсові повезло. За весь час підняли трьох зайчиків, два вискочили на нього, і він їх хоробро поклав. «Хлопці! Я виходжу з гри! – крикнув Марс за лісосмугою. – З мене вистачить». Милуючись зимовими пейзажами, він попрямував до села. Залишившись наодинці з природою, Марс майнув у лісосмугу. Живіт підводило з ранку, крутило, смикало – терпіти далі не міг. Скинувши ватяні штани, грубі підштаники і сімейні труси, притиснувши рукою рушницю, мисливець присів під високим ясенем. Звершивши цей подвиг, Марс зібрався було вже вбратися у бойовий обладунок. Тільки хотів відставити улюблену рушницю, як прямісінько перед ним – за п'ять метрів – піднявся пристойних розмірів заєць.

Який мисливець упустисть таку здобич?! Миттю Марс приклав рушницю до плеча. Заєць і не пискнув. Але стріляти в такому положенні Марсові не доводилося. Віддача! Приклад посадив мисливця в пристойну купу ще теплого гівна!

Використовуючи підручні засоби, тобто сніг і власні підштаники, доблесний переможець зайців якось упорядкував-

ся. Потім, не довго думаючи, загорнув здобич у ті ж підштанки і сховав у сумку. Добре, що стояв мороз. Поки Марс дійшов до села, все у сумці підмерзло. «Цікава ситуація, – думав Марс, – і зайчиків повна сумка, і мисливець усрався Щось треба робити...» І тут якраз біля чайної зустрів старого друга Башкира. Башкир готовий був випити. З нагоди вихідного, доброго зимового дня, вдалого полювання, зустрічі, старої дружби. Хіба мало приводів? Товариші прийняли пристойну дозу. Сумка лежала в коридорі, а тому запах стримував мороз... Додому Марс прибув пізно ввечері, як і має приходити вдалиї мисливець.

За доброю чаркою і розумними розмовами він геть-чисто забув про прикру подію. А тому із задоволеною усмішкою віддав дружині сумку. Дружина, повернувшись із кухні, прокоментувала прихід мисливця:

– Різне було у тебе на полюванні... Але щоб ти так зайця злякався! Постарів...

Башкира врятувало те, що він теж устиг прочитати газету. Тиждень дід ховався у знайомих, родичів, кумів, але ж на весь вік не сховаєшся. Все ж викрутився Башкир. Попросив водія автобуса, щоб той привіз з обласного центру три літри пива, у п'ятницю дочекався темної пори, напнув на банку з пивом авоську і почимчикував до лазні. Лазня в селі славилася на весь район. У п'ятницю – чоловічий день, у суботу – жіночий. З'їжджалися з усіх усюд, а деякі любителі прибу-

вали навіть з обласного центру.

Башкир прийшов, коли народу було вже досить багато. Усі знали про «невігадані історії» в районці і з інтересом чекали, чим це закінчиться. Більшість співчувала Башкиру і незлостиво підсміювалася над Марсом.

По тому, як стихли розмови, Башкир зрозумів, що Марс тут, та й одяг знайомий побачив. Він роздягнувся, взяв таз, прикрив ним авоську з пивом і зайшов у лазню. Навіть ті, хто вже помився, повернулися в очікуванні видовища. Марс виник на порозі парилки немов давній бог війни, ім'я якого він так гордо носив, видихнув і відразу ж побачив худого низенького Башкира. Миттю схопив віник і, переходячи на біг, кинувся до кривдника. Башкир гримнув тазом об стінку, втиснув обома руками банку з пивом у западину живота і, високо піднімаючи ноги, кинувся тікати. Два голих чоловіка: один кволий, ребристий, лисий; другий величезний, пружний, волосатий – бігали, трясучи своїми принадами, між кам'яними столиками по слизькій бетонній підлозі, як фігуристи, виписуючи складні «па». Усі, хто був у лазні, притиснулися до стінок і вболівали... за пиво.

Регіт стояв неймовірний. Марс кричав: «Уб'ю!» Башкир скавучав: «Пиво! Пиво!» Марс іноді діставав худу сраку Башкира сухим віником. Башкир припускав швидше. При цьому він намертво вчепився в банку з пивом. Гвалт видавлював маленькі віконця.

Нарешті Марс загнав свою жертву в кут і навис над худим

тілом. Башкир запищав: «Кину!!!» Марс відсахнувся, опустив руки, пошпурив віник. «Давай пиво!» – видихнув він. Сварка закінчилася мировою, народивши ще одну байку про пивний забіг у лазні...

Здавалося, що дід Башкир ніколи не спить. Він тінню з'являвся на березі, коли пацани тихцем ставили вночі снасті на коропа, давав слухні поради, а потім сидів з ними біля вогнища до ранку, їв печену картоплю і розповідав про скарби, заховані у Холодному Яру та на Гнилому Болоті.

Сашко з Модестом навіть зо два рази ходили в Холодний Яр. З лопатами, з мішками виходили годині о четвертій ранку і цілий день копали. Багато чого познаходили: наконечники, черепки різні, навіть монети срібні, кістки. Але нічого вартого уваги. Знахідки здали в музей, їм ще подяку у районці надрукували.

Дід Башкир якось сказав по п'яній справі, що дорогий скарб у Холодному Яру знайти може лише той, хто поживе там, у лісі. А пацани навіть ночувати не залишалися. Незатишне місце...

Вже пізніше розказав дід Окуню, що батько його був червоним командиром і воював ув Азії проти басмачів. Коли ж батька перед війною репресували, вдалося Башкиру потайки добратися до рідних місць. Був мобілізований до лав Червоної армії, та воював недовго, потрапив у полон, утік, знову прокрався додому, а щоб не спокушати долю, жив у лісах. Тому й знав усілякі таємниці природи. Односельці навіть ка-

зали про нього, що він характерник. Ніколи дід не повертався з рибалки без риби. На полювання не ходив, але сільським мисливцям завжди підказував, якого дня і куди треба піти, щоб бути зі здобиччю. Записаний був дід під прізвиськом Бондаренко, але усі називали його Башкиром, хоч мало хто вже пам'ятав, що назвали так, коли прибув він до села з далекої Азії...

– Чому ви не записуєте, скільки всього знаєте? – запитував діда Модест.

– Та пишу... Таку книгу накатаю, увесь світ буде зачитуватися... – чи то жартував, чи хвалився старий Башкир.

А ще навчив Башкир хлопців читати. Починав оповідати якусь книгу, а на найцікавішому місці змовкав.

– Хочете знати далі – біжіть до бібліотеки, – сміявся.

Модя перечитав усе про індіанців, потім «запав» на історичні романи, особливо про давніх слов'ян. Сашко ковтав детективи. Але мріяли обидва про скарби. Навіть дали один одному слово: якщо один із них стане багатим і знаменитим – про товариша не забуде...

* * *

Модест і Сашко зустрілися на цвинтарі, випили поминальну чарку. Увечері Сашко зайшов у гості та й засиділися до світанку. Пили не поспішаючи, помірно, більше говорили, згадували. Сашко розпитував про нинішнє життя-буття,

Модя відповідав коротко, розповідати особливо було нічого.

– А як ти живеш? Що робиш? – запитав у старого друга Окунь.

– Це вже ближче до діла, – чомусь хитро усміхнувся Сашко. – Я займаюся бізнесом.

– ?...

– Дивуєшся... Правильно. На території колишнього Союзу нині існують тисячі різновидів бізнесу. Яким тільки бізнесом я не займався! Від продажу жіночої білизни до бартеру живого товару на телеапаратуру...

– Ну, ти даєш!!!

– Від валютних операцій до «повітряних» кредитів. Десь прогорав, але не впадав у відчай, починав знову і злітав на гору.

– І куди ж ти останній раз злетів?

– О-о-о! Нині мій бізнес пов'язаний з політикою. Ми поставили на переможця, – пафосно продекламував однокласник.

– Ти розшифруй.

– Розумієш, політику роблять не за гроші, а за великі гроші. Кожному політикові, який шанує себе, потрібні люди, фірми, що вміють «робити гроші»... Нормальною мовою скажу, що ми, тобто я і ще кілька чоловік, сидимо під одним депутатом, тримаємо декілька фірм, через які відмиваємо гроші. Йому – пиріг, а нам – шматочки пирога.

– Він ваша «криша»?

– Звичайно. Він грошовитий. Гроші надходять від виробництва, інтереси якого він просуває в парламенті, як модно зараз говорити, лобіює. Є ще надходження від людей, яким він допомагає.

– Незабаром вибори... Якщо ваш пролетить?

– А навіщо ми цим займаємося? По-перше, вибори робляться за гроші, які наш «тато» зараз збирає.

– Багато назбирав?

– Не перебивай... По-друге, навіть якщо він програє, ми спокійно будемо працювати далі, зв'язки налагоджені, ми вже в обіймі.

– Цікаво у вас там усе поставлено. У мене тут набагато простіше...

– Так знаю я твоє «виробництво»!.. Не набридло?

– Набридло! До чортиків! А що робити?

– От! Ти думаєш, навіщо я до тебе прийшов, горілки попити та язика почесати? Воно, звичайно, приємно згадати наші пацанячі подвиги... Але!.. Годі! Є у мене до тебе конкретна пропозиція.

Жабов налив повні чарки, крехнув: «Давай, Модіку!», ковтнув одним махом.

– Так от... Потрібні свої люди, щоб було на кого покласти. Та й домовленість у нас була. Пам'ятаєш? Я хоч ще і не на вершині, але близько. Хочу запропонувати тобі стати моїм охоронцем, думаю, згодом ти зможеш бути директором охоронної контори.

– Оце тобі!!!

– А чого ти? Не святі горшки ліплять. Тебе Господь силою не обійшов, розум є, не те, що в більшості гоблінів, які в охороні ходять.

Модест задумався.

– Мужик ти правильний, працювати і слово тримати вмієш, сім'ї в тебе немає, нічого не тримає...

– Тут подумати треба...

– Ти ще скажи, що з бичками своїми підеш радитися. Що, тобі заміну не знайдуть? Зараз же не молотом худобу б'ють, електрика – кожен зможе, а сила твоя всихає...

– Мабуть, ти правий... Коли їдеш?

– Завтра.

– Заїдеш, дам відповідь, а зараз ходімо, проведу, поспати треба.

Вони жили на одній вулиці. Йшли мовчки. Біля будинку однокласника Модест крєкнув, міцно потис шкільному товаришеві руку.

– Запали мені твої слова, матері його ковінька! Що тут думати?! Згоден я, спробую влитися в нове життя, заїжджай, буду готовий!

– Ну і добре! Старий, у нас ще все попереду!

* * *

До міста Модест звик швидко. Сашко сам привіз його в

однокімнатну квартиру.

– Це тобі від фірми.

Квартира майже в центрі міста йому подобалася. Офіс фірми Жабова знаходився поруч, у колишньому районному комітеті колишньої комуністичної партії. Два квадратних хлопці, що охороняли офіс, у декількох словах розповіли про правила, регламент та обов'язки. Ніхто не називав їх по імені – Болік і Льолік. Сашко майже завжди брав із собою в поїздки по місту однокласника.

– Твоя задача мовчати, слухати і дивитися. Я не думаю що який-небудь ідіот буде на мене нападати.

– І це робота? Ти платиш мені великі гроші за те, що я просто тебе супроводжую?

– Такі правила гри. А робота ще буде... Не дай боже!

Окунь ходив у тренажерний зал, калорійно харчувався а у вихідні дні – якщо не було поїздок з Жабовим – знайомився з містом. Він раніше бував у обласному центрі, але поїздки були «цільові»: ринок, базар, універмаг. Місто було невеликим, запилено-провінційним.

Через місяць знав усі райони, виїзди, основні ресторани, бари, офіси. Ділові партнери Сашка до нього звикли, впізнавали, кивали.

Іноді на день-два навідувався до села. Зустрічали радо, розпитували про міське життя, але далеко було Окуню до мистецтва діда Башкира. Односельчани так і не могли зрозуміти, що він робить у місті і як заробляє гроші, а Модест

якось у серцях сказав:

– Відчепіться! Скарб я знайшов у Холодному Яру. Ясно? Хто повірив, а хто ні, але більше не розпитували.

Полюбив ходити в театр. Квитки коштували недорого, людей на спектаклях було мало, ніхто не чавкав, не дзвонив по мобільному, усі сиділи тихо, в антракті прогулювалися у фойє. Усе це подобалося. Іноді розумів, особливо коли дивився спектакль удесяте, що актори втомилися або з похмілля, що грають абияк. Але завжди додивлявся до кінця, не переймався і не сердився.

Одного разу вранці Сашко покликав товариша до свого кабінету.

– Сьогодні їдемо на «стрілку». Наша фірма не розрахувалася у визначений термін за товар, а постачальники попросили розібратися з нами серйозних людей. Розмова буде складною.

– Може, я сам поїду?

– Модю, буде розмова, а не бійка. Ти, Болік і Льолік, ще кілька чоловік – будете тлом, антуражем, вони повинні зрозуміти, що ми серйозна фірма, що у нас є люди. За товар ми заплатимо, а відсотки платити не будемо, і вони мають із цим погодитися.

– Тобто ми з ними не дуже добре обійшлися... Вони з цим повинні будуть погодитися?

– Ти все правильно зрозумів. Але! Бачиш, гроші у нас були в ділі, з якого ми одержували пристойні відсотки. Діста-

ти їх для розрахунку з постачальниками означало б втратити прибуток. Ми ж повинні нормально почуватися в цьому житті, смачно їсти, добре вдягатися, спати з гарними жінками. Чи не так, Модіку?

– За рахунок тих же постачальників?

– Старий, усі прибутки в нашій справі ми маємо за рахунок інших. Звикай. Інакше інші будуть жити за наш рахунок. Тоді тобі доведеться повернутися на бойню, а мені в конструкторське бюро... Їдемо за годину.

Нічого особливого. Великий зал центрального ресторану, що колись гримів на все місто. Нині великі зали непривітні. Усе запущене, старе, вицвілі гардини, просиджені стільці, стерті килимові доріжки, несвіжі скатертини, повільні офіціанти, незадоволені своїм віком і своєю платнею.

Модя з незнайомими молодими хлопцями сів за столик майже біля виходу. Болік і Льолік з невисокою стрункою азіаткою зайняли позицію біля пустої естради. Сашко задумливо дивився у вікно крізь келих із червоним вином, курич. На зустрічах він пив підігріте червоне вино, а курич багато. Окунь завжди його бачив із сигаретою в роті.

Однокласник Жабова вигідно відрізнявся від усіх бійців-охоронців тим, що тримав удар. Практично будь-який, навіть найнесподіваніший. І хоча він не був навчений премудростей боксу, різних видів єдиноборств, бив блискавично. Одного удару було досить, щоб супротивник надовго вийшов із ладу. Ніколи не бив ногою, відмовився від пісто-

лета, запропонованого Сашком, а невеликий ніж із кістяним руків'ям навіть завзятий мент не назвав би холодною зброєю. Відкіля ж менту знати, що він кидав «малюка» з разуючою точністю – на бойні було досить часу, щоб навчитися. Про силу метання краще промовчати.

Сидячи біля вікна, Модест милувався жіночими сідницями.

Це заняття входило в число улюблених при довгих сидіннях-чеканнях. Потрібна територія завжди залишалася в полі зору, встигав стежити за всім, що відбувається, і, що головне, прекрасно чув усе навколо й орієнтувався в подіях по звуках. Але варту уваги жіночу сідничку не пропускав ніколи, і сирени озиралися. «Може, в мені пропадає гіпнотизер?» – думав Модя, ловлячи погляд чергової жертви.

Перед тим як почув, що розмова за столиком, де сиділи головні персони ресторанного дійства, переходить межі припустимої гучності, Окунь зрозумів, що обстановка стає гарячою. Підвівся і пройшов через залу, оцінюючи ситуацію. Ні, у залі нічого не станеться, перевага на боці Жабова, людей більше, і вони готові. Не поспішаючи, спустився широкими сходами на перший поверх. Ого! Біля єдиного більярдного столу клієнтів набагато більше, ніж для партії. Усі особи пристойної статури і напружені надміру у чеканні дій. Не більярд же їх так захопив!

Ще два міцні хлопці п'ють сік біля стійки бару. Сім чоловік. А наших нагорі троє і на вулиці четверо, але ворог міг

теж виставити пости на вулиці.

«Почну діяти», – вирішив Модя. Він давно вже мріяв про день, коли зможе проявити своє уміння. Слонячою ходою подався до туалету, зайшов, притулився до стіни біля дверей. Квапливі кроки... Двоє.

Один загальмував тільки на середині великого ресторанного туалету, другий зробив два кроки й озирнувся. У розвороті побачив, швидше за усе впіймав щелепою твердий кулак і повалився під пісуари. Його напарник викинув тонке лезо перед собою і, пританцьовуючи, пішов на супротивника. Модя вайлуватو нахилився вперед, лівою підібрав руку, що летіла назустріч з ножем, відвів її вбік, а правою – без замаху, зверху вниз ударив у щелепу. Ноги у хлопця роз'їхалися, і він завмер на бетонній підлозі. Вайлуватість Окуня обманула досвідчених гоблінів. Вийшов із туалету повільно, тією ж слонячою ходою. Саня і його партнер по переговорах спускалися сходами мовчки, слідом ішла Лана, азіатка, єдина жінка з їхньої команди.

«Чорт! Вся охорона залишилася нагорі! Невже домовилися?... Поспішив?» – Модя зупинився. Але тут почався рух навколо більярдного столу. Хлопці біля бару одночасно поставили склянки й підтяглися до виходу. Усі розташувалися так, що ніяких сумнівів у подальших діях вже не було. Модя мигнув Лані і пристроївся до трійці справа, трохи попереду Жабова. Краєм ока побачив, як занервував партнер по переговорах, зашарпався, крутячи головою на гусячій шиї.

Хлопці півколом підійшли на небезпечно близьку відстань. До виходу з ресторану залишалось яких-небудь три метри. Окунь побачив за подвійними дверима своїх з охорони, що поспішали до місця подій. А далі... Здавалося, що думав, рухався і діяв він один. Підхопив Сашка під руку надав йому такого прискорення, що той торпедою пролетів відстань до дверей, відчинив їх і втрапив у обійми своїх людей. Модя плечем торкнув Сашкового партнера по переговорах, і той разом із розбитим величезним дзеркалом зсипався на підлогу.

– Прикрий! – крикнув Лані і відразу ж відчув лопатками дотик спини тямущої партнерки.

Двоє хлопців кинулися до боса, що впав, підняли, обтрусили, відтягнули до стійки бару. Двоє з двох боків метнулися до Модеста, а високий, із зневажливою усмішкою, виставивши вперед довжелезну ліву, пішов на Лану. Модя поклав нападників по черзі, не пропустивши жодного удару. Одного гаком у голову, другого прямим у печінку. Лана в стрибку тупим і твердим носком блискучої чорної туфельки розбила лікоть високому, і той моторошно завив. Супротивники програли, бо не чекали, що неповороткий Модест буде бити першим, на випередження, до того ж вони не сподівалися на таку силу ударів. Та й дівчина виявилася спритнішою, ніж можна було собі уявити... Чемно пропустивши даму, Модя спокійно вийшов й акуратно причинив двері. Машин не було.

– Порядок, наші виїхали, – констатувала Лана.

– Слава Богу! – відповів їй у тон. – Беремо таксі.

Сіли на заднє сидіння.

– У тебе симпатична гепочка, – усміхнувся, не дивлячись на партнерку, Окунь.

– А ти – нахаба! – навмисно сердито огризнулася Лана.

– Мені було приємно, коли твої сідниці доторкнулися до моїх...

– Чорт забирай! – стукнула його по коліну Лана. – Мені теж...

Вони подивилися один на одного і розсміялися.

* * *

Після обіду в офісі був розбір польотів. Жабов з незмінною сигаретою бродив по кабінету.

– Не домовилися! – резюмував. – Тепер – війна! А будь-яка війна згірша поганого миру, можуть бути жертви... Хоч мене тішить твій дебют, друже, – усміхнувся до однокласника. – Я, звичайно, спробую будь-якими шляхами домовитися, буду схиляти до переговорів через посередників...

– Було б добре...

– Годі, квит, це все потім, завтра... Сьогодні відпочиваємо, я замовив сауну, будуть дівчатка.

– Хто ще їде?

– Ти, я, Болік і Льолік, Лана...

– Для Лани теж будуть дівчата?

– Старий, Лана сама визначається, з ким їй бути. До речі, це обумовлено у контракті.

* * *

Сауна була невеликою, затишною, добре протопленою, пристойний тренажерний зал, чистий басейн. Дівчата вже накрили стіл і, закутані в хрусткі простирадла, зустрічали гостей. Модест відчував нещирий сміх і мову. «Це вони щодня так весело кого-небудь зустрічають. Або через день... Невже їм подобається така розмаїтість клієнтів і така одноманітність роботи?...»

Лана пішла в масажну кімнату, повернулася в простирадлі і відразу ж стала схожою на інших дівчат. Ні! Все-таки не схожа. Очі інші, спокійні, упевнені, сміх і розмова щирі. Поки Лана була відсутня, чоловіча компанія, не соромлячись дівчат роздяглася в загальній залі, лиш Окунь замешкався, знічений присутністю дівиць.

– Давай, давай! – стусаном у бік підбадьорив його Льолік. – Вони вже такого виділи!

До приходу Лани Модя не встиг роздягнутися і закутатися в простирадло, як інші. Він стояв у плавках і не знав, що робити, розгубився. Лана сіла в крісло і з усмішкою дивилася прямо йому в очі. Ці ігри були між ними віднедавна. Спочатку не звертав уваги на азіатку, – він узагалі більше

дивився на жінку здалеку, – потім почав відчувати на собі її погляди. «А чому б і ні...» – сам собі сказав, але вагався, не умів поводитися з жінками, чекав. Дізнався, що азіатку зовуть Ланарія, але імя «перекували» на слов'янський манер, і всі звали її Ланою.

Ніхто не звертав на них жодної уваги. Модя узяв з купи простирадло.

– Народ, спочатку попаримося, а потім посидимо, поїмо, поторохтимо. Ходімо, голод підганяє, – Сашко зняв простирадло і, обнявши німфу, що оголилася одним порухом, відправився на чолі процесії голих у парильню.

Лана пустотливо глянула на Модеста і підвелася... голою. Простирадло біліло в кріслі. У хлопця перехопило подих. Так, дівиці молодші, ефектніші, але тіло у Лани було ніжнішим, стрункішим, звабливішим.

– Ну як? Подобаються тобі мої сіднички? – єхидно запитала Лана, прямуючи вслід за компанією.

За столом сиділи довго. Болік і Льолік по черзі забирали дівиць і відправлялися в масажну кімнату, Саня розповідав про свою денну розмову в ресторані, Модя слухав не уважно, намагаючись не зустрічатися очима з Ланою. Лана ж зумисне підстерігала його погляд, нахилившись до столу, торкала плеча, просила подати келих – заgravала. «Знущається, – думав. – Красива, бісиха... Не піддамся. Якщо б її не було, я напевно повів би якусь зозулю до масажної кімнати. А чому б і ні?...»

– Коли він сказав, що все нормально, претензій немає, і потиснув мені руку, я кивнув хлопцям, щоб залишалися на місцях, зі мною пішла тільки Лана, – розповідав Жабов.

– Даремно! – повернувся до дійсності Окунь, сьорбнув пива. – У будь-якому разі поперед тебе повинен був іти хтось із хлопців. Ти сам говорив, що у великих грошах друзі тонуть, партнери захлинаються, а домовленості нічого не варті.

– Лохонувся, мля! Так... Повірив...

– А хлопці? Ті, що залишилися в ресторані...

– Пішли через кухню.

– Легко ми вискочили з халепи.

– Їм досі ніхто не чинив серйозного опору, тому й не готові були, розслабилися. Це зіграло нам на руку.

– Так... Не треба чекати, поки вони що-небудь придумують, ми маємо першими зробити наступний хід, – міркував Модест.

– Тут треба б із шефом порадитися, – Сашко потягнувся. – У столицю мотнусь. Сьогодні дзвонив. Завтра і поїду.

– Сам? – підняла очі Лана.

– Візьму з собою Модю. А ви тут обережніше, бажано пересуватися парами. В офісі – насторожі, у місті – назирці. Поки все владнаємо.

* * *

– Модю, а тебе ніколи ніхто не бив? – Лана розсміялася.

– Щоб сильно – то ні...

– А сильно – це як?

Лана згорнулася калачиком під його важкою рукою. У квартирі Лани було так затишно, що хотілося як можна довше не заснути. Нічні звуки, відрізані склопакетами, розтікалися по стінах будинку нагору і вниз, безсило йшли в землю або летіли в небо. Лана сама запросила його до себе, а він не відмовився. Хіба ніч із жінкою до чогось зобов'язує? Особливо якщо вона того хоче...

– Чому ти зі мною?

– Ну, Сашко ж сказав, що бажано пересуватися парами...

– А чому ти не з Сашком?

Лана підняла голову, сіла.

– Я була з ним.

– Більше не хочеш з ним бути?

– Не хочу. Він часто йде до інших жінок, потім повертається і говорить, що моя попка найкраща в світі...

– Це я так сказав.

– Він теж так говорив. Не хочу, щоб мене порівнювали з ким-небудь іншим...

– А якщо я піду до іншої жінки?

– Ти не підеш. А якщо підеш – не повернешся.

– А ти можеш піти до іншого?

– Зараз не можу, – розсміялася.

– Ну, взагалі...

Лана нахилилася, обхопила його голову руками, подиви-

лася в очі.

– Звичайно ж я можу піти, – видихнула вона, схилившись на подушку. – Але я не хочу йти від тебе. Я не думаю про це, я це відчуваю. Адже я можу бути з чоловіком лише в тому випадку, якщо його поважаю. Знаєш, я навіть підкорятися можу тому, кого поважаю, я навіть умію бути слухняною. Я слухатимусь у всьому того, кого виберу.

Лана піднялася в повний зріст, однією ногою переступила через чоловіка і так завмерла над ним, опустивши голову і пронизуючи його очима. Модест бачив її всю. Очі звикли до темряви. Вузьке правильне обличчя, великі чорні очі, коротке чорне волосся, напружені гострі груди, акуратно підстрижена темна доріжка поміж ніг, округлі стегна, довгі виточені ноги.

– У тебе надзвичайна краса... Незвична...

– Може бути. Мій тато – узбек. Мама – українка. Тато дав мені ім'я – Ланарія...

– Це що значить?

– Не знаю. І тато не знає. Він сказав, що це найкрасивіше слово, яке він чув. І він це слово подарував найкрасивішій дівчинці, щоб вона була найгарнішою жінкою у світі.

Лана повільно присіла, впускаючи чоловіка в себе... Підвелася... Сіла... Впала йому на груди... Гострі нігтики увіткнулися в тугі чоловічі плечі.

– Будь у мені... Не виходь... До ранку...

– Господи!.. Я зараз помру...

– Не квапся, рідний...

– У мене сто років не було жінки!

Лана обхопила його ногами так, що здавалося, тіла їхні зрослися. Вона не дозволяла йому нічого робити, сама рухалася, прискорюючись, задихаючись, шепочучи щось смішне, звабне, соромливе... Не дозволила йому вийти, як першого разу, коли вони мов божевільні впали на ліжку, зриваючи один з одного одяг. Забрала в себе все до краплиночки, перевернула його на себе, ніби струшуючи все-все-все, що ще могло залишитися. Давила його плечі, втискуючи в себе ще глибше. Стогнала... Плакала... Сміялася...

У дрімоті притихли... Сіпнулися... Роззирнулись... Згадали.

– Ти хто?

– Я – твоя жінка.

– Я хто?

– Ти – мій мужчина. Най-най-найкоханіший!

– Лана... Ланарія... Так не буває.

– А як буває?

– Ще вчора у мене було інше життя... За що мене Господь обрав? Чому мене?

– Егоїст! Господь обрав нас! Мене і тебе.

– Чому Господь обрав нас?

– Тому, що ти найкращий, і я найкраща.

Мовчали. Довго мовчали... Темінь розсіювалася. Розчинялася.

– Лано, як ти тут опинилася? У цьому місті...

– Ти хотів запитати у Сашка? Рік тому разом зі своїм шефом він був у столиці однієї азіатської країни. Я тільки закінчила школу охоронців, мені доручили їх охороняти... Це довга історія.

– Розкажи...

– Добре. Його шеф мене примітив і шепнув своїм партнерам, моїм землякам, «замовив» мене. Мені поставили завдання: пе-ре-спати! Тим більше у мої обов'язки входило добувати інформацію...

– Ти шпигунка?

– Вгамуйся! Я працювала в державній службі охорони, це були мої прямі обов'язки. Але ж, не про те мова... Все моє ество збунтувалося... Ти не бачив шефа?

– Ні.

– Ти багато втратив! Але нічого, у тебе все попереду... Таких екземплярів не так багато у всіх зоопарках світу. Я вперше побачила такого чоловіка. На нього не можна не звернути увагу, кожний, хто його бачить, втрачає мову.

– Так у тебе було багато чоловіків...

– Це було моє перше таке завдання. А якщо тебе дійсно цікавлять мої чоловіки – було досить.

Лана відвернулася, згорнулася клубочком.

– Не сердься, я не хотів тебе скривдити. – Модя ніжно поцілував дівчину в плече, пригорнув до себе. – Важко тобі було?

Зітхнула, закурила.

– Сашко бачив усю ситуацію, підійшов до мене сам, порадив. Напоїла я шефа, потерся він об мене, помуркав і заснув, сидячи в кріслі. Жабов чекав мене в коридорі... Ранком я від нього вийшла, мої нічого не запідозрили. Ми з ним продумали всю інформацію, яку я злила...

– А потім?

– Я закохалася в Сашка. Лише завдяки батькові, що мене любить безмірно, вдалося домовитися з моїм начальством, щоб відпустили мене. Та що домовитися! Виторгував мене батько... – закашлялась. – Жабов грошима допоміг. Він, очевидно, теж думав, що закохався в мене назавжди, а може, просто потрахати хотів якийсь час. Азіатка! Екзотика! Спочатку ми не розлучалися ні вдень, ні вночі...

– А шеф?

– На наступну ніч знову мене зажадав. Сашко перехрестився і пішов до нього на розмову. Про що і скільки вони говорили – не знаю, але шеф більше мене не кликав. Вже потім Сашко проговорився, що шеф поставив умову, щоб я на очі йому не потрапляла. Отак я опинилася у ваших краях... Спочатку нудьгувала дуже, а потім... Звикла.

– Сашка давно виставила?

– Рік уже.

– Не приходить, не кличе?

– Приходить – не впускаю, кличе – не йду.

– Розлюбила?

– Розлюбила... Не знаю... Може, й не любила... Спалах був... Слухай, досить про це, га?

Лана обвила руками плечі Модеста, провела язиком по шиї, повернулася спиною, потерлася пружними сідницями. Він увійшов ззаду, відчуваючи, як вона, звиваючись, допомагає йому. Жінка, яка стояла перед ним навколішки, яка жадібно обхопила його своїм розпеченим нутром, не відпускала, забирала глибше, – була Всесвітом. Величезним, нескінченним, який з'явився зненацька і назавжди...

* * *

Умиті. Зовсім не стомлені. Світилися назустріч один одному. Пили каву. Базікали про дрібниці.

– Слухай, а чим усе-таки займається Сашкова фірма?

– Це не питання, це – розмова, – після недовгої паузи відповіла Лана.

– У нас є час, їхати через три години.

– Мені потрібно набагато менше часу, щоб тобі розповісти. Але це – роз-мо-ва! Тільки наша з тобою і більше нічия.

– Ну ти даєш! Що ж тут не зрозуміти!

– Модю, є речі, про які ліпше не знати.

– Ти ж знаєш!

– Знаю, і ти будеш знати... Краще вже від мене, бо все одно коли-небудь дізнаєшся. Усі ці бізнесові справи – лише прикриття. Основне заняття – розробка політичних техно-

логій, купівля потрібних людей. А ще... усунення неугодних політичних конкурентів. Незручних. Тих, кого дорого купити.

– А тих, хто не продається?

– Таких мало. Але є. Їх теж усувають. Компрометують, ізолюють...

– Так шеф не бізнесмен?

– Бізнесмен. Але гроші заробляє в політиці. Він у дуже близьких стосунках із високими персонами, і не тільки в цій країні.

– А Саня?

– Такі, як Сашко, в нього працюють у більшості областей. Вони або чисті бізнесмени, або утримують засоби масової інформації, але ніяк не світяться в політиці.

– А що ж вони роблять?

– Намагаються працювати так, щоб переконати всіх, що вони нейтральні. Або нікому, або і вашим і нашим.

– А тобі... доводилося брати участь в усуненні?

– Це – питання. А у нас розмова. На питання я відповідати не буду, а розмову закінчимо, якщо вже почали. Отож, найбільш активний час роботи таких фірм у передвиборний період, місяців за шість-вісім до виборів, хоча буває робота й у міжсезоння... Скільки партій у країні?

– Більше ста.

– Отож. А скільки партій розколося на дві, три і так далі? Думаєш, вони самі розмножуються? Дзуськи! Отут

«сані» попрацювали під чітким керівництвом шефа. З ними так легше справитися. Незабаром знову почнеться брунькування, от побачиш.

– Я думав, керівники самі між собою владу поділити не можуть у своїх партіях, у гетьмани лізуть.

– Думав... Звичайно, самі, але їм дуже допомагають сваритися. Це серйозна робота і великі гроші. Жабов не з приводу вчорашньої бійки до столиці їде.

– Тобто?

– Після його поїздки тут у таборі політичних супротивників що-небудь вибухне, чує моє серце.

– А ті? Ніяк не реагують?

– Вони тими ж нитками шиті! Але в них менше можливостей, та й немає в них такого єзуїта, як наш шеф. До речі шеф має серйозний вплив на адмінресурс.

– Як?

– На керівників міста й області. Адміністративний ресурс. Хто його використовує, той має більше шансів, а використовує той, хто платить, а наш шеф платить.

– Шеф прямо сірий кардинал...

– Його так і називають. – Лана підвелася. – Я ще зварю каву.

– Давай. Так що ж виходить, мені доведеться у всьому цьому брати участь?

– Не переймайся, ми з тобою – живий паркан, що охороняє Сашка від можливих вторгнень... А знищують, дис-

кредитують, компрометують, ізолюють тощо інші, спеціально навчені. Хоча, може бути, Сашко і тобі запропонує. Я особисто відмовилася.

– Цікаво...

– До речі, є ще одна сфера діяльності, якою займається Жабов, і тобі доведеться, очевидно, до неї докласти рук. Він саме в цьому зв'язку тебе і згадував.

– Яка?

– Шеф – великий збирач антикваріату. Антикваріатом він називає твори мистецтва і ювелірні вироби. Чим давніша річ, тим яскравіше горять у нього очі.

– Так он чого Саня мені про скарби Холодного Яру нагадав!

– От-от! Тепер я точно пам'ятаю, ім'я твоє і звучало в контексті розмови про скарби, якийсь яр чи що.

– Та казки все це!

– Були б казки, якби Сашко не повідав це все під чарочку шефу, а шеф таких розмов не забуває.

– Ти що, чула? А говорила, що не світив тебе Саня шефу.

– Так сам же він мені все і розповів, мовляв, виклав усе шефу по п'яні, а тепер на гачку, треба Модеста витягати, нехай виручає зі скарбами. Відкіля я про тебе і знаю, ім'я ще запам'ятала.

– Ну, пару ікон старих у селі є, це точно... Намисто ще у бабці Насті... А більше нічого такого не знаю.

– Сашко говорив про золотий браслет-оберіг, цей браслет

шеф йому щоразу пригадує.

– Дурня! Легенда давня, нам її дід Башкир розповідав...

Не вірю я.

– Це ти шефу скажеш!

– І скажу!

– Не злізе він із тебе, будеш шукати.

– От іще!

– Ти краще вислухай шефа і не супереч, кивай. Я дуже хочу, щоб у тебе не було неприємностей.

– Все буде нормально.

– Нехай я дурна, але я знаю, що кажу, вислухай все, погодься, а приїдеш – порадимось, разом вирішимо, як бути.

Пообіцяй мені.

Лана вчепилася в руку, дивилася благальними очима.

– Добре, не бійся, так і буде.

– Модю... – Лана схилила голову на плече і не відводила очей.

– Що, дівчинко?

– Здається мені, що затребує тебе столиця... Чуйка в мене... Ти ж знаєш, вона мене не підводить.

– Та знаю! Даремно ти це говориш... Пішов я, час.

– Поцілуй мене.

Ніжно поцілував Лану в маківку, торкнувся щоки.

– Чекай... Повернися... І... будь обережна.

У статусі охоронця Модест мав би їздити в джипі поруч з водієм, а Жабов позаду. Але із самого початку Сашко визначив йому місце на задньому сидінні. Часто Сашко сам сідав за кермо, тоді він вмощувався поруч.

У столицю виїхали удвох. Модя зайвого не запитував – значить, так треба. По місту їхали мовчки, заправилися, за містом Сашко додав – потужна машина дозволяла, а документи для даїшників у нього були.

– Як тобі Лана?

Цього питання Модест не чекав.

– Класна, – видихнув.

– Дивись, не западай, вона не під одним була, зіграти може, вміє – будь здоров.

– Сам розберусь!

– А ти не кип'ятись, я тобі від душі раджу, повір, у жінках розбираюся.

– Розмова марна, давай про що-небудь інше, з Ланою я сам розберуся.

– Як знаєш...

Помовчали. Жабов безперервно димів своїм «Мальборо» і крутив ручку радіоприймача.

– Слухай, Модю, ми їдемо до шефа, – глянув через плече, – я маю тебе підготувати.

– Я буду грати якусь особливу роль?

– Особливу – не особливу... Ти, крім усього іншого, мій давній товариш... До шефа не кожен вхожий.

– Ти ж із ним працюєш, спілкуєшся, а я усього лише охорона.

– Начальник охорони.

– Ти мене вже підвищив?

– Ти – начальник охорони, і тобі будуть особливі завдання, особливі доручення, можливо, прямо від шефа.

Притиснувши зубами чергову сигарету, Сашко різко пішов на небезпечний обгін.

– Шефу ти сподобаєшся, він про тебе вже знає і заздалегідь симпатизує. А особливі завдання – конкретні гроші.

– Ми не продаємося, ми продаємося дорого, так, чи що?

– Так, Модю, від грошей ніхто не відмовляється, час такий.

– Які ж такі доручення?

– Ну, по-перше, потрібно для початку зустрітися із шефом, а по-друге, буде так, як він вирішить. Може доручити через мене, а може і напряму.

Більше про шефа і про конкретну роботу Сашко не сказав ні слова, патякав про час, гроші, успіх.

У столиці Модест був лише один раз, ще за радянських часів. У сьомому класі навесні на вихідні дирекція організувала автобусну екскурсію. Запамяталася Лавра, Софія, величезний стадіон, величний Дніпро, а ще – як ловили го-

лубів на мотузяну петлю. Що можна було побачити за два дні...

– Ліворуч – міжнародний аеропорт, повітряні ворота країни, запам'ятовуй, пригодиться. Ти ж за кордоном не був?

– Ні.

– Поїдеш, паспорт зліпимо.

Вечірня столиця здалася Окуню гранд-дамою. Ніякого порівняння з рідним обласним містом. Море різнобарвних вогнів, широкі вулиці, іномарки, центр нагадував європейськ й американські міста з фільмів. Висока коробка готелю закрила місяць, скляні двері безшумно розїхалися, швейцар поштиво схилив голову. Сашко усміхнувся красуні-адміністратору, змахнув перед її очима кольоровою пластиковою карткою Ліфт миттєво підняв їх на дванадцятий поверх.

– Ось наші апартаменти.

Сашко відкрив холодильник у холі, дістав мінералку.

Номер був величезний. Спільний хол, кімната для нарад ванни, душові, туалети, окремі кімнати.

– Година часу, – відпочиваємо, перебираємось. Зустрічаємось тут, – Жабов сховався за дверима.

Модя оглянув тимчасовий пристанок, розвісив речі в шафі, швидко прийняв душ, включив телевізор. Каналів – не порахувати! З балкона столиця була як на долоні, вогням ні кінця ні краю.

За годину зустрілися в холі.

– У казино чи в бар?

– Аби поїсти...

– Тоді в ресторан, я забув, що твій апетит не порівняти з моїм.

Сашко набрав номер. Вільний столик пообіцяли за двадцять хвилин.

– Завтра о десятій зустріч із шефом, у нього до тебе є розмова.

– Що за розмова?

– Пам'ятаєш байки діда Башкира про скарби? Пам'ятаєш наші походи в Холодний Яр?

– А чого ж не пам'ятати? Ми усі тоді на це присіли, хто з пацанів не мріяв знайти скарб... Ти от знайшов...

– Шеф – любитель оригінальних стародавніх речей, – продовжував Сашко. – Йому на день народження подарували ікону, не ікону – іконище. Розмір – зо два метри. Микола Чудотворець у золотому окладі. Не йому, правда, а дружині... Дружина у шефа штучка ще та... Четверта вже... Міс столиця... Красуня писана... Але стерво!..

Він щось ще розповідав про дружину шефа, але Модя слухав не уважно, майже не слухав. Права була Лана, не для охорони власної персони висмикнув його однокласник Сашко Жабов із тихого сільського життя. Потрібно було продемонструвати шефу живого свідка казок про скарби, щоб той ще більше повірив у ці казки, щоб наблизив до себе. А свідок, тобто він, Модест Окунь, шукатиме ті скарби, котрих, швид-

ше за все, немає. А якщо немає, то й не знайде, а не знайде – з нього і запитають... Не дуже все це весело, але й нічого особливо поганого. Деяка старовина в селі є. Якщо Сашковому шефу все це подобається – грошей дасть, а він уже умовить односельчан продати ікони та стародавні книги. Найважче буде умовити бабу Настю, навіщо їй гроші? Намисто їй дороге, з роду в рід передається...

– ...так що будь обережним, потрапиш на очі, сподобаєшся, все зробить, щоб ти опинився з нею в одному ліжку. А не сподобатися їй ти не можеш, любить Ганна справжніх чоловіків, нюхом їх чує...

– Яка Ганна? – стрепенувся Окунь.

– Та дружина шефа! Ти що, не зрозумів або не слухав? Я тобі про неї десять хвилин товчу!

– А...

– Ходімо перекусимо і спати.

Перекусили! Порції подавали величезні. У Сашка на тарілках майже не убувало, навіть охочий попоїсти Модест не міг усе подужати.

Невеликий ресторан в англійському стилі з неголосною джазовою музикою заколисував, настроював на спокійну філософську бесіду. Про справи більше не говорили, ліниво перекидалися нічого не значущими фразами.

– Пора спочивати, – підбив підсумок дня Сашко.

– А розплатитися?

– У цьому готелі ми розраховані на рік уперед.

Декілька секунд у ліфті.

– Бай-бай. Завтра о дев'ятій. Нас чекають...

– ...великі справи, – закінчив улюблену фразу Жабова однокласник.

* * *

Шеф був доступний лише для обраних, потрапити до нього було майже неможливо. Офіс – окремий особняк за високою металевою гостроносою огорожею. Охорона – колишні кедебешники, розвідники, десантники. Персонал – два-три десятки вишколених різностатевих клерків, перевірених уздовж і впоперек.

Однокласники усі «застави» пройшли швидко і за дві хвилини десята увійшла до приймальні шефа. Секретарка виглядала шістнадцятирічною дівчинкою. Сашко усміхнувся.

– Все молодієш, Катрусю?

– Дякую, – Катруся підняла великі очі, простежила за стрілкою настінного годинника. – Можете заходити.

Чи то шеф не відповідав кабінету, чи то кабінет не підходив шефу. Маленький низенький чоловічок своєю присутністю принижував кабінет, але стояв посередині, ні на сантиметр не зрушився, чекав, коли підійдуть. Із Сашком привітався поблажливо, мовляв, «ну, ти все такий же!», Модеста розглядав уважно, навіть голову трохи на бік схилив, руку

не випускав із своєї жилавої клішні. Модест не міг відвести очі. Зморщене обличчя, ніс гудзичком, але погляд гіпнотизера і руки-капкани.

«Дійсно, з таких лап вирватися важко. Жінці – майже неможливо, – думав, дивлячись в очі шефу. – Сашко говорив, що в нього четверта дружина. Як він під ними не стерся?...»

– Валентин Валентинович, – голос нагадував гуркіт прибою.

– Модест Марсович, – нахилив голову в легкому поклоні.

– Так-так, – гучним басом відізвався Валентин Валентинович. – Все в імені твоєму дивно... Ходімо, хлопчики.

Вони пройшли вслід за шефом у глибину кабінету, увійшли в шафу, що виявилася передбанником затишної кімнати відпочинку з вузенькими кріслами.

«Очевидно, розміри знімали з гепи господаря», – відзначив про себе Модест.

– Сідайте, – шеф натиснув кнопку мініатюрного пульта.

Нечутно, непомітно, як тінь, з'явилася дівчина з приймальні. Швидше, ніж це буває звичайно, на різьбленому столику з'явився коньяк, лимон, кімнату заповнили пахощі ками.

– Дякую, Катрусю, – рикнув шеф і провів Катерину поглядом рисі. – За знайомство!

Чарка втопилася у шефа в руці, і здавалося, що він пив із власного кулака.

– Як там у вас справи?

Сашко ледве висунувся на край крісла.

– Проблеми, Валентине Валентиновичу. Не зрозуміли нас партнери...

– Знаю! – відрізав, не розмикаючи вуст. – Про це потім.

– А так усе нормально. Як домовлялися... Я звіт привіз
– Твій товариш знає задачу? Ви щось починали в цьому напрямку?

– Я йому трохи розповів, думав, ви докладніше...

– Думав! Ти краще за мене все знаєш, навіщо на мене звалуєш?

– Валентине Валентиновичу...

– Добре. Хлопчики, – шеф повернувся до Окуня, – край у вас багатий, люди гарні, позитивні, чемні... Модесте Марсовичу, прохання в мене до тебе. Олександр – людина зайнята, справ у нього вистачає, відлучатися з міста надовго він не може, передавати справи кому-небудь я не дозволю, а ти людина вільна...

Модя підвів голову, ніби просячи слова.

– Якщо і пригрузив тебе Олександр справами, попрошу, він справи ці на інших розкидає.

– Що потрібно зробити, Валентине Валентиновичу? – пішов у наступ.

– Не квапся, розповім.

Знову непомітно з'явилася Катя, поміняла попільничку, налила в чарки коньяк.

– За успіх нашого підприємства!

Дорогий коньяк залишав приємне відчуття в роті, теплом розходився по тілу.

– Твій товариш розповів мені про деякі цікаві речі, що знаходяться у вашій місцевості... Ікони, книги, браслети... Що скажеш?

– Ікони є, знаю, в кого можна купити... На книгу монастир претендує.

– Я про книгу говорив з господарем, – втрутився Сашко. – Переб'ємо ціною і заберемо, книга вартісна, якщо вивезти за кордон – капусту можна зрубати.

– Олександрє!

Жабов осікся.

– Ще намисто є у баби Насті... Не продасть.

– Попрацюєш, поговориш з нею. Намисто яке?

– Фамільне, з діамантами.

– Обов'язково поговори, хай ціну призначить! А браслет?

– Який браслет? – зіграв Модя.

Шеф повернувся до Сані, вся його худюща фігура виражала подив.

– Золотий браслет-оберіг у Холодному Яру! Дід Башкир розповідав.

– Ет! Казки це все...

– Та ні ж бо! – завівся Жабов. – Дід докладно розповідав, де, що, як... Я добре пам'ятаю. І ти повинен пам'ятати.

– Я-то пам'ятаю, та не дуже вірю.

– А ти перевір! – втрутився шеф. – Що дарма патякати. Перевір! Ви, хлопчики, от що...

Валентин Валентинович розлив коньяк. Графинчик потонув у його руці, як і чарка. Нікого не запрошуючи, випив, плямкнув губами, ніби короп хвостом хлюпнув.

– Ви от що, Олександрє, присядьте де-небудь удвох, згадайте, а ще краще, діда цього гарненько розпитайте.

– Уся проблема в тому, що немає діда, помер.

– Ну, тоді напружуйтеся самі... Карту намалюйте... Усі витрати оплачу. Ти, Модестє Марсовичу, мужик, я бачу, міцний, справу зробиш, заберу до себе, Олександрю вистачить своїх балбесів, а ще у нього там азіаточка є – захистить.

– Дався вам цей браслет! Може, його і немає зовсім...

– Я ж і кажу – перевір! Я, як дитина, вірю в чудесні властивості деяких речей. От у мене іконка є, усамітнюся з нею, мовчки годинку посиджу, – наче висповідався, очищений виходжу...

Валентин Валентинович прикрив очі, лице блаженне...

– А ще амулет, чорне дерево, слонова кістка... Покладу під подушку – такі чудеса в ліжку витворяю... Ну, добре, це я так, між іншим. А браслет... мені снівся, є він там, точно. Шукайте, хлопчики, шукайте.

Модест уявив цього Кощея в ліжку... Усі троє, як по команді, зітхнули. Шеф розсміявся.

– Ідіть, хлопчики, у мене сьогодні ще багато справ. Ти Олександрє, відвези гостя в мою галерею, покажи наше ба-

гатство. Часу у вас буде і подивитися, і подумати. Пізніше повечеряємо на кораблику... О дев'ятій. А там, з богом вирушите на батьківщину.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.